

30. Hon ryckte förfärligt, men samlade sig; Så sprang hon förtwiflad tillbaka, Bland törnen och tistlar, med blöddande hål, Förstörd och förvirrad till sinnen och själ, Dem harmen och lidandet skaka.

31. "Hwarthän nu, hwarthän, o barmhertige Gud! Hwarthän mig på jorden nu wända?" Förlorad, förtwiflad till heder och hopp, Hon till den olyckliga trädgården lopp, Att göra på lifwet en ända.

32. Hon dignade, maktlös till hand och till fot, Hon tröp till den löfbundna salen, Der tog hon sitt läger bland wignande spån, På raklande löf i den yrande snön, Der låg hon, bestormad af qwalen.

33. En gråtande goke hon framsöbde der Med wild, outfägelig smärta, Nu såg hon sitt ödes förfärliga mål, Hon ref ur det yfswiga håret en nål, Och stack i den nyföddes hjerta.

34. Först när hon fulländat sitt blodiga mord, Uck! då hennes sans återwänder, Hon ryckte af fasa för samwetets ljud: "Hwad gjorde jag nu, min Herre och Gud!" Hon ropte och wred sina händer.

35. Hon uppref med blodiga händer en graf Wid dammen inunder en backe, "Der hwile i Gud, min olycklige son! Der hwile för alltid från jemmer och hån. Från steglen mig forparne backe!"

36. Och detta är blöket, som sorgligt och bemist, Wid groddammen flammor och skiner; Der har ingen wext hwarken rot eller hägn, Ei någonsin faller der dagg eller regn, Blott vinden der flagande hwiner.

37. Från galgbacken högt, bakom trädgårdens mur, Och högt ibland steglen och hjulen, Ser hennes dödsställe ännu från en stång — Ser ned öfwer grafwen, blott tre qwarter lång — Så dyfter, så tom och så mulen.

38. Der smyger en skugga så sorglig och blek, När nätterna steglen betäcka, Från galgbacken neder till groddammens strand Will släcka den lilla oroliga brand — Och suckar, och kan den ej släcka.

WESTERÅS, 1833.

T. K. BJÖRKBOHS BOKTRYCKERI.



Prestens Dotter i Taubenhain.

Sj. f. Alongo den tappre och skön Imogene &c.

I Ryrkoherdens trädgård wid Taubenhain Går ett af de nattliga spöken, Det pustar så ångsligt wid lössalens fot, Det raslar och prasslar och spjernar emot, Likt dufwan, som gripes af höken.

2. Wid groddammen smuger om natten ett blod, Som sorgeligt flammor och skiner; Der har ingen wext hwarken rot eller hägn, Ei någonsin faller der dagg eller regn, Blott vinden der flagande hwiner.

3. Herr Pastorens Dotter i Taubenhain Stod ännu i flor som en blomma, Och menlös war flickan, och wacker hon war, En mängd utaf Friare alla dar Till henne i Prestgården komma.

4. Der borta om backen, på kullen ett Slott Ser ned öfwer Byen i dalen, Det prälar så präktigt med rikdom och smak; Som speglar dess fönster, som stål är dess tak, Som glänsande silfwer, Portalen.

5. Der lefde en Herre i sus och i dus: Bon Falkenssten, säger min saga, Att Slottet såg Jungfrun beständigt på sned Beständigt slog hjertat när unga herrn red, I lysande rustning att jaga.

6. På silkeslent papper till henne han skref, Omrandadt med gyllene kanter, Han sände, infattad i perlor och guld, Sin bild uti hjertsform, så nyter och huld, Derjemte en ring med demanter.

7. "Rosette! låt dem komma och rida och gå, Haf mod att ge forgen åt alla, Långt bättre är lotten, som dig är bestörd, Dig tror jag den ståtliga Riddare wård, Som bönder och gods kan befalla."

8. "Jag önskade gerna med dig ett par ord I hemlig förtrolighet språka Jag wäntar så höra mitt öde af dig;

Rom — frukta för intet, förtro dig åt mig; Rom, låt mig i aften dig råka."

9. "I aften wid midnatt, hör waktelens sång, I hwetåfern nedan om hagen, När nåttergalhanen då lockar sin brud Med kärlekens ömma, förtrollande ljud, Rom, låt mig ej blifwa bedragen!"

10. Han kom, i sin yswiga slängkappa svept Han kom wid den mörkaste stunden, Han smög sig, omgjordad med wapen och spjut, Så tyst som en fjäder — så tyst smög han ut, Och gaf några smulor åt hunden.

11. Och waktelen slog sina gälla slag I hwetåfern nedan om hagen. — När nåttergalhanen då lockat sin brud Med kärlekens ömma, förtrollande ljud, Rom fliek. — Han blef ej bedragen.

12. Han wiste att wägen med sveksfulla ord Till öra och hjerta sig leta, Den älskande alltid så lättrogen är, Han wiste att med sina ömma begär Den qwinliga swagheten reta.

13. Han swor henne trohet så heligt och dyrt; Han wiste så listigt sig sticka, Att hurn hon stridde och huru han brann, Blef hon öfwermunnen, och åter swor han: "Det skall icke ångra dig, flicka!"

14. De gingo till lössalen, dyster och tyst, Af blomma mande häggas omhufstad: Der slog hennes hjerta, der glödde dess mun, Der blef hennes oskuld, i frestelsens stund, Så grymt och så neeligt förgiftad.

15. Så snart som årtstänglarne rundtomkring De wisse nade blommorna sirödde, War flickans munterhet redan sin kos, Till snö förblefnade kindernas ros, Och elden i ögonen dödde.

16. När rågen begynte för sommarens flågt I gula nade wågor sig häfwa, Och försbåren, rodnande, båda sin höst: Då swälde hos flickan dess flotrunda bröst, Och tröjorna blefwo för snäfwa.

17. När lian gick fram öfwer ångar och salt, Så underlig flickan sig kände; När höstwinden fram öfwer markena drog, Och regnsturen stridt uti rågstubben slog, Hon dölyde ej mer sitt elände.

18. Dess Fader, en hård, obewefelig man, Skref högt till den arma Rosetta: "Föraktliga flicka! hwad har du nu gjort? Fort, fly från min åsyn, olyckliga! fort, Och skaffa försörjarn till rätta!"

19. Han snodde dess yswiga hår om sin hand, Så

grymt war hans faderne-wälde. Här halp ingen flagan, här halp ingen bön; Han slog henne — Huden, så hwit och så skön, Den blödde, den swed och den swälde.

20. Han dref henne ut i den kolswarta natt, Der fring henne stormarne tjuta Hon klättrar de törniga klipporna opp Och trefswar till Falkensstens port, i det hopp Att tröst för sitt lidande njuta.

21. "O! we mig, att du mig till moder har gjort För än du mig gjorde till maka! Se här, ack! se här nu min grusliga lött, Den lön som jag bär för mitt neeliga brott, Och säg, hwilken står mig tillbaka?"

22. Hon kastar sig, snyftande, intill hans bröst, Hört tigger, hon bet och hon gråter: "Den nesa, du gjort mig, förbättra igen, Och är du densamme som gjorde mig den, Så gif mig min ära nu åter."

23. Han svarade: "Flicka, det gör mig rätt öndt, Det skall mig din Far så betala, Först gif dig tillfreds, du skall finna hos mig förplågnings och stötsel, och sedan med dig Jag häröfwar får vidare tala."

24. "Ack! frågan är icke om stötsel och bröd; Det ger mig ej åter min ära. Du swor en gång heligt att ta mig till Brud; Så kom då att nu, inför wittnen och Gud, Af Fader och Prest mig begära."

25. "Naraktiga flicka! så mente jag ej; Hur kan jag till Hustru dig taga? Jag drar ju min härkomst af adeligt blod, Och blott för din life kan du wata god: Min stt skulle skämmas och klaga."

26. "Min wän, jag skall göra för dig hwad jag kan, Min Hustrungfru skall du så blifwa. Se'n har jag en Jägare, wacker och ung — Han winner ditt tycke — det kostar min pung Och spelet wi vidare drifwa."

27. "Att Gud dig, förrådisse, nedrige baf! Till hells wetet måtte fördömma! Som Fru jag wanarar ditt Adliga blod; Men mins du den sunden då du hade mod Din stt för din låga att glömma?"

28. "Så gå då och tag dig en Adelig Fru: Försträkligt skall bladet sig wända. Gud höre, Gud se och Gud dömmen oss nu! Och måtte en usling, så nedrig som du, Din Adliga sång en gång stända."

29. "Då känne du, niding! hur roligt det är För twisla om ära och lycka, Gör då på din skamliga lefnad ett slut Och rasande dig genom tinningen stjut Och se'n må dig djefarne stycka."